

to nam bo povečalo čast, katero smo dobili pri zadnji volitvi drž. poslancev. Za mestni zastop ali dež. zbor postavili ste uže svoje kandidate, kateri se bojo natančno po programu, kterega je centralni odbor sest. držati morali, da popravijo to, kar se je mislila leta zauemar lo.

Ako bi kateri izmed kandidatov ne hotel podpisati programa, nij za nas — izbrali si bomo drugega, kajti pri volitvi treba zanesljivo podlage, da se nam ne vrinejo morda mlakeči ali celo do zdaj nepoznani nasprotniki v važni zastop; zato bi bilo prav, da bi šla iz vsakega okraja ena deputacija 4 mož k svojemu kandidatu ter mu priporočila držati se programa, kterega mora tudi podpisati. Tako delajte in zagotavljam vas vrli okolčani, da postane naša okolica lep vzgled. Kakor imo vsaka reč zraven dobre tudi svojo slabo ali temno stran, tako imo tu li naša okolica svoj madež.

Ne morem drugače, da ne bi omenil par belih vran, katere so v politiki velik madež na beli sliki v okolici, kateri prvi se je posebno se svoj ribjo krvjo kot junak v raku skazal in ta je uže znani bogataš Daniel iz Občine. Bil je nekčij predsednik občine, toda pod njegovim vodstvom, komaj rojena, uže je morala v miru zaspiti, kar gre posebno zastuga njemu. Taka velika vas, kakor je Občina, bi lahko imela pod pravim vodstvom prvo občino v okolici. Zadnjih volitev v državni zbor se miž anti udeležiti nij.

On si misli: „Jaz sem bogat, kaj mene narod briga, samo da se žep polni, denar to je moj narod, kaj mene briga, naj bo izvoljen Peter ali Pavel. Ja, tako ste govorili v vaši tentoti nekemu rodoljubu, ko Vas je zaradi volitve uprašil, da ne greste volit ne za dobro in ne za slabo, da se nečete celo nič v te neumnost mešati. Lepi vzgled daste Vi, in na Vas obračajo vsi oči, Vi ste narodnost na Občini demoralizirali, dosegli ste si mej narodom in svojimi prebivalci žalostno slavo.

Večkrat pa sem imel priliko opazovati brezznačajnost Barkolskega Janeza Marije Starca, kateri je isto surov kakor kamenje na železnici, katero opravilo pod njegovim vodstvom stoji. Narodne reči so pri njem vse norčije; iz vsakega bolje rodoljubnega človeka se človek roga ter mu najsurovejšo proti narodne b-sede v obraz meče.

Najsrabnejši čin pa je bil, ko je ta surovež na Občini v neki krčmi imel okrog sebe okoli 50 svojih delalcev, kateri so le z hudo silo svoje krvave žule od njega strgati morali. Ogibal se ga je vsak človek, ker bati se je bilo da ga v srditosti do dobrega natolčejo. Barkolani ogibajte se ga; kedor narod taji, še tla ne bi pila njegove krvi.

Politični pregled.

Državni zbor se je prvokrat sešel 4. t. m., slovesna odprtje zboru pa je bila še le včeraj 5. t. m. in sicer ga je cesar sam odprl s prestolnim govorom. Da bodo direktne volitve tako neugodno izpadle, tega ne bi se bili mi nikoli nadejali; ustavovercevi je namreč v državnem zboru čez 200, mej tem ko je federalistov komaj blizo 100. Če bi Čehi prišli v drž. zbor bi bilo zadnjih za 42 več; a pri shodu federalistov na Dunaji 3. t. m. so Čehi izrekli, da ne pridejo v drž. zbor, mej tem ko so drugi federalisti sklenili, da se bodo po vsakem načinu udeležili državnega zbora. Kakor pa smo uže zadnjič rekli, ustavoverci niso mej seboj tako edini, kakor so bili v preteklem času; mladi in demokrati, katerih je blizo 60, bodo starim ubegnili, kakor hitro pojde za svobodomiselnje postave; neka ustavoverna-konservativna stranka, h kateri pripadajo veliki posestniki ustavoverci pod vodstvom Kaiserfelda, pa se bode v nekterih vprašanjih posebno v finančnih, strogo ločila od vsih drugih ustavovercev in bo posebno na to pazila, da bo vlada bolje štedila. Sicer pa vse to ne bode federalistom dosti pomagalo, ker v narodnostnih vprašanjih bo ogromna večina ustavovercev vsih barv le vendar za nadvlado nemškega jezika glasovala in morda še marsikako prenapredbo ustave v centralistično-nemškem zmislu dognala, kar si bode toliko ložeje zdaj, ko sme računati na večino 2/3, kakor se razvidi iz zgoraj navedenih števil. Čehov se zaradi njihove pasivne politike skoro ne more ob soditi, če se pomisli, da v manjšini ne bi zdaj nič dosegli, pač pa bi se zaktivno politiko vse dose- dajne težavne korake ob svojo veljavo spravili. Kakor smo uže večkrat povdarjali, Čehi bi bili gotovo prišli v drž. zbor, če bi tam imeli federalisti večino, tako pa jim doslednost in čast tega ne dopušča. Vse drugače je pri nas in drugih federalistih, mi smo reveži in naš narod nij še tako zbu- jen in politično vztrajen, kakor česki; zatorej pa

moramo ponižno čakati boljših časov, mej tem pa na to paziti, da nam pade kaka kost od bogate mize ustavovercev. Žalostna je naša osoda; a za- rad tega ne smemo izgubiti poguma; delati mora- mo na narodnem polji, napredovati povsod, naša do- mača politika pa se mora naslanjati na splošno Slovanstvo, da ohranimo svoj narodni život za tiste ne več daljne čase, ko bode Slovanstvo v Evropi postalo popolnoma merodajni faktor. Teško sicer, a vendar je mogoče, da v Avstriji pridemo do ne- koliko prave svobode in da pride v drž. zboru na vrsto vprašanje zaradi svobodnega volilnega reda, da se namreč ne bode več volilo po kurijah, ampak, da bodo vsi doletni državljani zadobili volilno pravico in da bode vsako toliko 1000 prebivalcev vo- lilo enega poslanca, to vprašanje, če tudi pride pod tem drž. zborom na vrsto, ne bode še ugodno re- šeno; a če bi se kedaj to posrečilo, potem je Slo- vanstvo gotovo, da pride v Avstriji do tiste veljave, katero zasluži kot pomenljivi faktor v Avstriji.

Da je to resnica, kar smo trdili, dokazuje strah, katerega imajo ustavoverci in naši Italijani pred občeno volilno pravico; naši Italijani naravnost pravijo, da se tega bolje bojé, nego germanizacije ker Slovenci bi jih potem popolnoma zadušili, in da zaradi tega želijo, da se njihovi poslanci ne ve- žejo ne z eno ne z drugo stranko, ampak da z o- bema paktirajo, in z tisto potegnejo, od katere za- morejo kaj zadobiti. Mi se čudimo posebno Italija- nom, da se nas toliko bojé; do pravice mora priti, če pa tudi enkrat pride, da bo slovenska duša, slo- venski grog toliko veljal, kakor italijanski, nij se treba Italijanom bati, da homo jim z enako mero merili, kakor nam oni zdaj merijo; ampak Italijani se morajo spominjati, da naši dež. poslanci zmerom poudarjajo ravnopravnost in da zaradi tega tirjajo narodnostno postavo, vsled katere ima nehati zati- ranje narodov po narodnih večinah.

Državni zbor bo na vsaki način jako zanimiv, manjšina bo večini marsikako resnico v obraz pove- dala, naj bi kesneje zgodovina ne govorila o tej manjšini, da edino ona je bila patrijotična, mej tem ko je večina trdovratno v grehu ostala. Glavna naloga zboru bode menda potolaženje krize; a to bo jako teško, ker nezaupanje je preveliko in v resnici uže govore vladni organi o tem, da državni zbor ne bode poprej taknil se drugega dela, dokler ne stori vse, kar je mogoče, da gmotno propast kolikor mo- goče odstrani. V prvi vrsti bode tedaj moral pre- skrbeti drž. zbor, da denarno pomore obrtniji in sliši se, da je minister Depretis uže v dogovorih z neko berlinsko hišo, katera hoče naši državi poso- diti kakih 150 milijonov gold; potem pa pridejo na vrsto razne železnice, katere so potrebne, da se prvič obrtnija ojači in da se drugič odstrani nevar- nost, da mnogo delalcev in uradnikov ni ostane brez vsakdanjega kruha. Čeravno nam je vse drugo neugodno, smemo tedaj vendar upati, da pride mor- da še letos na vrsto nam tako potrebna predelska železnica. V tem obziru bi mi gorisko-slovenskem občinam priporočali, da kakor so uže lani, tudi let- os pošljejo skopno prošnjo na državni zbor in na ministerstvo, v kateri prošnji naj bi se oestro po- udarjalo, kako je bila dozdej zanemarjena naša kro- novina in kako mora gmotno popolnoma propasti, če ne dobi one železnice. Kar je v naši moči, tudi mi radi k temu početju pomoremo se svetom in de- lom. Sliši se, da morda bodo celo dež. zbori od- godjeni, če drž. zbor ne reši do 26. t. m. teh važ- vprašanj.

Dunajska razstava se je zaprla 2. novembra brez posebne slavnosti; razstava je državi požrla čez 16 milijonov gold. a Avstrija ima presneto malo koristi od nje; da je tcliki deficit, kriva je borsna kriza, katera je začela koj od začetka raz- stave in pa kolera, kateri nesreči so mnogo na- menjenih obiskovalcev ustrašili, tako da dunajska razstava, dasiravno večja od pariške, je bila več kakor za polovico manje obiskovana kot prva.

Cesar je o priliki zaprtve razstave podelil mnogo redov obrtnikom in drugim sodelalcem pri razstavi. V Ljubljani je dobil g. Murnik tajnik trg. zbornice red Franca Jožefa; v Gorici pa Viljen pl. Ritter red železne krone III. razreda.

Čehi menda niti v dež. zbor ne pojdejo; oni se popolnoma držé testamenta starega Palackega, kateri je obupal nad Avstrijo, in kedo jim more

zameriti? — Ogerski drž. zbor je tudi odprl; o- gerski listi zdaj zahtevajo od državnega zbora, da se Ogrska v finančnih zadevah popolnoma loči od Avstrije, češ da nij dobro z ene sklade jesti s po- polno kompromitiranim Dunajem. Žalostno zna- menje je to; kam pridemo, če uže Ogrska Avstrijo šteje mej zgubljene.

Na Frankoskem so monarhisti napravili veliki „fiasko“. Grof Chambord je pisal nekemu svo- jemu privrženca Chesnelong-u, da on po nikakem ne odstopi od svojih principov, da ne pripozna novošegnih, svobodomiselnih državnih načel in da skratka ne sprejme krone s pogoji, katere so mu stavili gledé državnih načel združeni monarhisti. Ta nenaden udarec je spravil monarhiste ob glavo, oni si zdaj na vse kriplje prizadevajo, da bi ven- dar monarhijo uredili in so uže poprašali orleanske- ga princea Zvinoilu-ja, če bi hotel on prevzeti kral- jevsko namestništvo, pa on se je branil, češ da ne more proti volji Chambord-a ravnati.

Zdaj se monarhisti še oklepajo na Mac-Ma- hona, kateremu hočejo zdaljšati predsedništvo za 10 let. — Republikanci so vsega tega jako veselili in Thiers je izdal pismo, po katerem republikanci zahtevajo, da se podaljša oblast Mac-Mahonu, (kar je jako politično) pa da se ruzide sedajna narodna skupščina in da se voli nov parlament, kateri bo državo konečno uredil. — Nij skoro dvoma, da ne bi republikanci premagali, posebno po taki bla- maži, monarhištvu, in če bo enkrat izvoljen nov parlament, bodo tudi republikanci imeli ogromno večino v narodni skupščini in tako rešili republiko.

Castelar je zbolel, Karlistom na Španjskem pa je zmerom slabše; tako da se je nadejati, da se tudi na Španjskem obdrži republika. Bog daj! —

O imenitnosti bolnišnic pri nalezljivih boleznih in o kozah posebej.

Spisal — ov.

Ker so se nevarne koz, rekel bi, udomacile tudi v našej deželi, in marsikatero žrtev poberó v zgodnji grob, ne zdi se mi odveč, ako sprožim par besedijo tej zadevi.

Znano je, da se mnogi bojé bolnišnice, kakor člo- veske mesnice. Resnicoljubi časopisi naj bi ta strah, ki je notri votel, in ki je uzrok, da se bolniki tako grozno bojé tega tako dobrotljivega zavoda, z razlogi in s skušnjami razpodeli. Naj tudi jaz kaj povem, kar sem, za kozami bolan, doživel v goriski bolnišnici.

28. pretečenega avgusta zbolim. V glavi mi je začela teško prihajati, in čedalje bolj vroče mi je bilo po životu. Čeravno trdnega telesa in še bolj trdne volje, ne udati se bolezn tako z lepim moral sem kmalu na poslejo, ker so mi noge komaj še nesle. Res ži- vot mi je bil bolan, zelo bolan, dah pa še ne, in to me je krepilo, ker sem vedel, da gospodarijo kozé po deželi. Skušnja uči, da je strah pred boleznijo mno- gokrat še bolj nevaren od bolezn same. Kdor bo torej v enacih okoliščinah, temu svetujem, naj se od stra- hu nikar pogospodariti ne da. Oni, ki se zavedajo vzajemnosti med duhom in telesom, ne potrebujejo te- ga opomina, drugim polagam pa to na srce iz posred- nih in neposrednih skušnj. Tudi sem bil petkrat na smrt bolan, torej sem marsikaj poskusil. Vendar nazaj.

Rekel sem, da mi je bil duh zdrav, vendar ne toliko, da bi mi mogel resno misliti ali preudarjati dosledno katero stvar. Matematičnega problema bi se ne bil polotil ali prebiranja znanstvenega spisa. Mi- slil sem, ako sme se tako reči, bolj na lahkem, če tudi ne, da bi se bil zblazniti. Ta čudni proces je trajal dva dni. Pripravljalo se je k hudej bolezn, ker sem pihal vročino iz sebe, nezmožen dolgo na nogah stati, ako sem se jih hotel poslužiti. Jesč sem bil to vem, ker sem si še celo boljé teške jedi zaukazal in je še boljé željao povžil, ko po navadi.

Opomniti imam, da mi je najprej začelo skaleti v grlu, ali boje, da mi je nekaj oviralo prosto poži- ranje. Ker sem imel pred petimi leti hudo vnetico v grlu (angina), obhajala me je misel, da bode spet kaj enacega. To je bilo opoludne 31. avgusta. Proti več- eru se prikažejo tu pa tam po životu posamezne sku- lico. Od angine prejdem tedaj na misel, da utegne vse to biti le, kar imenujejo Italijani „calori“. Moja soproga pa, čeravno manje skušena v tem obziru ol mene, pomajše o tem vzgledu žalostno z glavo, jej prij- de na jok, in p-ve svoje pr-pričanje, da so to kozé. Sr- belo in ščipalo me je zelo sumljivo, to moram reči, vendar nijsem hotel še potegniti s soprogo, pa ne iz bojazni, ampak iz trdnó ali lehkomiselnosti, kakor se hoče. S tem dvomom ležem, pa ne zaspim. Tudi mi bolje in boljé ra-toča vročina tega nij pripuščala. Ka- kor instinktno sem se o časa do časa slatal po živo- tu, in pol vsako dlanijo, kamor sem zasegnil, vzvišo-

valo se je iz polti, in bolje nizko in skromno, temviše in nekako nagajivo.

Uverjen, da so me napadle hude kože, sklenem koj v bolnišnici pomoč iskati. Priznavam, da se nisem brez obzira in predsodkov sprijaznil s to mislijo, katere sem pozneje po vsej pravici, kot zelo abotne ovrge. Zakaj se ljudje toliko bojé bolnišnice, kedar so bolni, mi je neznano, če nij to temu krivo, da izmeij toliko bolnikov z raznimi večkrat neozdravljivimi boleznimi mars kateri umrje v njej. Kar je ljudj v bolnišnici je razun Očetov in njih pomagacev, zgolj bolnih v precejšnjem številu; torej nij čuda, če kedo za to ali to boleznjo pogine. Gotovo je velika neumnost, bolnišnice bati se, osobito pri nelezljivih boleznih, kakor so kože. Če pazi torej javna oblast z vso strogostjo na to, da se taki bolniki odpravijo v bolnišnico, dela to ne samo njim na gotovo korist, ampak skrbi tudi za človeško družstvo, da se ta zelo nevarna bolezen ne razpase.

Ljudje po deželi pa tudi po mestu ol koz nadlegovanega bolnika pazijo v strašni vročini, ker mu pozaprò okna in vrata, da ne more zrak ni noter ni vun, in oni, ki je v hramu, zatohni v kratkem, da se mora kuga zarediti v njem. V bolnišnici pusté bolnika, rekel bi, na sopnem. Ol nikakoršnega zapiranja se tukaj še ne govori. Prvikrat sem se v svojej nevednosti tudi jaz spotikal ob tem, ker sem se izred. l s predsodkom, da se človek, tako bolan, če se ima, drugače ne ozdravi, ko v parnici. Zrak mora biti v bolnišnični stanici zmirom, čvrst in čist; le ostremu, gibajočemu se, zaprejo pristop, ali mu odmenijo prehod kod drugod, da ne potegne naravnost čez bolnika. Dozdaj velja stavek, da zmeren hlad kozam nič ne škodi, kakor sem sam videl nad sabo i nad drugimi. Odrptija reši pa bolnika strašna vročina, vsled katere jih je brez dvombe mnogo pomrlo, pa tudi zaradi smrada, ki okuži stanični zrak. K temu pristopa, da vladata v bolnišnici največ red in vestna snaga. V velikih izbah ali kamerah je k večjemu po šest do sedem bolnikov, perilo je čisto s posteljo vred, hrani se ravna po stopinji boleznj. Komur je tedaj v resnici mar ljubega zdravja, naj se, ko bi prišel kozam v oblast, nevtogoma prenesti v bolnišnico. Prikrivata ta bolezen ljudem, je toliko ko hoteti po vsej sili umreti.

Bil sem v tukajšnji bolnišnici 32 dni. Bilo je takošnih bolnikov zmirom po 8—12, in v vsem tem času, torej menda izmed 30 bolnikov je umrlo le eno otroče, le nekaj mesecev staro in zelo priletna, slabotna in s kozami grozno obložena ženica. Tudi dete bi se bilo rešilo, če nij bila mati njegova, ki mu je bila od županije za varstvo namenjena, toliko boječa in nemarna. Koliko jih je med tem pomrlo v mestu in po deželi, ki bi bili v bolnišnici gotovo ozdraveli in spet stopili v kolo človeške družbe! Strašna in zelo škodljiva neumnost je tedaj skrivati takega bolnika domá, češ, da ne izve javna oblast za-nj, in ga v bolnišnico prenesti ne da. Tako umoré bolnika, ker mu dobrotne pomoči ne privoščijo, in so po tem krivi, da se te enako ostudne kakor nevarne boleznj še drugi nalezajo. Proč s podedovanimi predsodki!

(Konec prih.)

Razne vesti.

(Zvest pes.) Tukajšnji ingeneur F. odšedši h dunajski razstavi pusti svojega psa v Gorici. A samemu psu tukaj ostati, zdelo se je težavno, pretrga verige in gre v Gradec. Ko se pelje F. z Dunaja skoz Gradec, ga zagleda pes, katerega je imel neki kmet na verigi, se strga in skoči prav ljubezljivo na svojega gospodarja.

(Vernih duš dan) me je sprehajajočega po goriškem mirodvoru žalost obšla, ko sem dospel do mesta, kjer počiva moj preljubljeni znanec utopljenec Mihael Golob; kajti nij najmanjega znamenja nij videti na grobu, kjer počiva tako blag in domoljuben mladenci! Res nij lepo, če ne sramotno, da se nikedo Golobovih sošolcev nij umislil, da bi se m-j gimnazijalci bil pobiral denar za Mihaelov spominek; gotovo bil bi vsak slovenski student rad kaj pripomogel k temu, da bi se ranjkemu bil postavil časten spominek. Tudi „Soča“ bila bi najbrže rada pobirala milodare v ta namen i tako smeli bi letošnjih vernih duš dan z nekakim ponosom gledati lep spominek sè slovenskim napisom na grobu študenta, ki je v istini ljubil mili narod slovenski ter uže samo delal po svojih močeh za narodovo provzbujo.

Slovenski gimnazijalci, in sploh vsi domoljubni slovenski djaci goriški! pokažite vsaj zdaj, da Vam srce bije za blago reč ter dokažite dejansko, da velečislate one, kterim nij bil slovenski narod deveta briga! Zato pa uže zdaj začnite pobirati denara za Golobov spominek, da mu ga bomo mogli vsaj na obletnico postaviti. Bog daj, da bi moje besede ne bile glas vprijočega o puščavi!

Od drugih rodoljubnih Slovencev bo „Soča“ rada sprejemala darove v lepi ta namen.

(V Nojanski čitalnici) se bode dne 9. t. m.

predstavljala, žaloigra v 5 dejanjih „Mlinar i njegova hči“, h kateri se uljudno vabijo vsi častiti udi.

Za nende je vstopnina 50 kr.

Se prosi pri vходу listek oddati.

(Vidovski ulici) se je 17. mesečno dete necega delaca v Stračicah utopilo v škafi vode. Brž ko ne je neskrbnost voditeljev temu kriva.

(G. Winkler) je bil pretekli teden poklican, da nastopi svoje novo službo kot administrativni referent pri deželnem šolskem svetovalstvu v Trstu. Dan prej je bila deputacija iz Tolminskega pri gosp. ces. namestniku bar. Ceschi-ju s prošnjo podpisano od vseh županov tolminskega polit. okraja, da bi Winkler-ja vsaj še par let v njegovi sedajni službi pustili, kder uživa neomejeno zaupanje celega okraja, z odličnim vspehom posluje. Menda nij deputacija nič opravila in kakor slišimo se hočejo Tolminci obrniti naravnost do ministerstva.

Popularen ne sme biti, kedor se neče nekaterim gospodom v viših krogih zameniti.

(Dr. Costa) je dobil te dni papežki orden sv. Gregorja in je pred nekaterimi dnevi nložil prošnjo pri c. k. vladi, da sme ta orden nositi. Zdaj ima dr. Costa uže tretjo medajo na svojih prsih; to mora biti kaj posebno krasnega, kadar je človek v paradi, pa ponosno gleda na take lepe igrače.

(Zadnje novice iz Dunaja 5. t. m.) Prva seja drž. zbora je bila 4. t. m. Predsednik je bil najstarejši ud drž. zbor d' Elvert, župan Brnski. — Po kratkem nagovoru pozove predsednik vse poslance v obljubo; obljuba se čita v nemškem, ital., poljskem in rutenskem jeziku, Dr. Vošnjak pa zahteva, da se obljuba čita tudi v slovenskem jeziku in Klaič, da se to stori tudi v hrvaščini. — Oboje se brez zadržka zgodi. — Hohen-vart, Barbo in drugi pravnarji sedé v desnem centru, drugi naši poslanci pa na skrajni desnici; Winkler z drugimi poslanci goriškimi sedi pa tudi v desnem centru. — Danes 5. t. m. je slovesna odprtve zbora, Cesar bode govoril prestolni govor mej streljanjem topov. Danes se tudi zberó komisije za pregledovanje volilnih aktov.

(Nabergoju) so okoličani napravili pri njegovem odhodu na Dunaj veliko ovacijo; čez sto moz ga je sprejelo na koldvor v Proseku in mnogo njih so je peljalo z njim do Sežane; povsod v Proseku in v Sežani so za njim doneli stoteri; „Živio“.

(Nasledek vraž). 5. oktobra prideta ciganka in eigan v Gorjansko pri Komnu in se podasta do kmeta, katerega prosita za prenočišče; — kmet ja vzeme pod streho. Ciganka začne praviti o sreči, kako ona lahko pomaga do nje in vpraša kmeta, če ima kaj denara; če namreč njej prinese ves denar, kolikor ga ima pri hiši, bo ona tako zacoprata, da mu ne bo denara nikoli več primanjalo. — Kmet veruje in prevrže vse kote ter prinese ciganki okoli 23 gold.; ona vzame denar, ga zavije v predivo, začne nekoliko moliti in blagoslovljati; ko to izvrši, opominja družino, da naj dobro pazi, da je dejala denar v predivo; potem položi isto predivo na okno in reče, da naj se ga ne takne nihče do drugega jutra, ker drugače ne velja vse copranje prav čisto nič. — Ciganko in eigana pelje mož spat. Ponoči pride sin domov in hoče denara; kako pa se začudijo vsi, ko razvlečejo predivo, pa denara nikjer ne dobé. — Ciganka in eigan pa sta ponoči pobegnila in si v pest smijala. Iskali so ja sicer, pa vse zastonj. — Dokler bo vladala neumnost pri nas, bodo eiganje in enaki ljudje še zmerom kmetom krvavi denar izcprali.

Poslano.

Po goriškem se klatijo mnogi agenti raznovrstnih bank, domačih in tujih. Eden taci agentov tudi pripoveduje, da je banka „Slovenija“ v družbi drugih bank, to je, ako se človek zavaruje pri „Sloveniji“, „Slaviji“ ali „Unione“ je vse eno, ker je to ena in ista družba; in agent „Unione“ („Zveze“) to še s tem dokazuje, ker kaže slovenske plakate z napisom „zveza“. Ali to nij resnično. Društvo „Unione“ je italijansko društvo in nijma se „Slovenijo“ ničesar opraviti; ravno tako malo se „Slavijo“. Naše kmete opominj na to, in naznam, da zastopnik banke „Slovenije“ za goriško okolico sem edini jaz podpisani, in naj si vsakteri, kateri se hoče zavarovati, dá od dotičnega agenta pooblastilo pokazati, ako noče se pri tuji banki in sebi v škodo zavarovati.

Sè spoštovanjem

JANEZ LAPANJA
Zastopnik banke „Slovenije“
v Gorici.

Gospodu Trampušu v Kostanjevici.

V št. 42 Soče t. l. smo čitali Vaše poslano, v ka-

terem se čudite obnašanju škofijstva na Vaše pravične pritožbe zoper bizjaka Jakometa. Nam je stvar jasna in je taka le:

Kedar duhovna tožite, prašajte vselej, ali je dotični gospod Benjamin kurije ali ne. Če je toženee priljubljen rudečim pospodom, so vse tvoje pritožbe zastonj; čó pa nij, po tem je oboje brez vsmiljenja, še zaslišijo ga ne, ako bi cela sosesčina njegovo nedolžnost spricala. Ste li kedaj slišali, da se je takemu Benjaminu kaj zgodilo, čó je bil tu li njegov farovž vzgled nemoralnosti? Ne, kaznavan nij bil nič, ampak še povišali so ga. Dokaze imamo v rokah. Toliko sem Vam moral povedati g. Trampuš, da zveste, da z Vašimi pravičnimi i pritožbami pri visocih gospodih nič ne opravite.

Na levem bregu Soče 28. okt. 1873.

Posestnik.

Pisarnica

odvetnika dr. MARANI-JA je prenešena v ulice sv. Ivana (Ghetto), v Schmidtovo hišo št. 124, I. nadstropje.

Slavnemu občinstvu

dajem na znanje, da sem začel delati s svojim novim mlinom.

Svoj mlin sem zdaj gledé na vsakovrsten napredek v mlinarski stroki tako prenaradil, da mi bode oslej mogoče čestite naročnike, kateri so uže poprej skoz več let meni svoje popolno zaupanje skazavali, še bolje zadovoliti bodisi zaradi nizke cene, kakor tudi zaradi izvrstnih izdelkov. Iz kratka, jaz sem vse storil, da slavno občinstvo popolno zadovoljim, vsled česar se nadejam, da me bode oslej še z večim zaupanjem počastilo.

VENZEL JOCHMANN

lastnik mehaničnega mlina v
Ajdovščini.

ALBIN SLITSCHER

trgovec v LJUBLJANI,
na dunajski cesti, št. 61

priporoča svojo štacuno

za speerijsko blago in železnino; drži zalogo najboljših vodnih in cirkularnih žag za dile, deske in furnire, mnogovrstnih ročnih žag, pil, vlitih in iz pleha emailiranih piskrov in vseh orodij za kuhinjo; železne prihranilne ognjišča; plehate in grudelnaste peči in kotle, košnje ino slamorezne kose, lepo pozlačene križe za grobe i. t. d.